SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 6 | 15. MARTS 1921 | 70. AARGANG

HANS J. CHRISTIANSEN.

Hans J. Christiansen fodtes den 9. Januar 1848 og blev ved Daab indlemmet i Kirken den 26. December 1871. Broder Christiansen behover ingen Introduktion fra vor Side, thi han er velkendt i de skandinaviske Lande og i Utah for sin Nidkærhed i at kæmpe for Evangeliets Sag, trofast og utrættelig i sin ansvarsfulde Gerning og en typisk Repræsentant for sit skønne Fødeland Danmark.

Straks efter, at han var blevet Medlem af Kirken, udvandrede han til Utah og bosatte sig i Salt Lake City, men senere flyttede han til Logan.

Broder Christiansen tog allerede da ivrigt Del i Kirkens Arbejde, og han sendtes 1880 paa sin forste toaarige Mission til Skandinavien, hvor han virkede i Kobenhavn, forst som Grenspræsident, siden som Konferencepræsident. Under denne Mission gennemgik han mange alvorlige Erfaringer og var Vidne til talrige vidunderlige Beviser paa Guds Kraft.

Efter sin Hjemkomst til Logan arbejdede han med Ud-

førelse af Ordinancer i Logan Templet lige til Marts 1885, da han atter blev sendt paa Mission til Skandinavien og præsiderede i tre Aar over Kristiania Konference, der den Gang omfattede hele Norge.

Fra 1893—95 var han for tredje Gang paa Mission i Skandinavien og var ogsaa denne Gang Præsident over Kristianiakonferencen. 1902 flyttede han med sin Familie til Salt Lake City. Fra 1903—1905 udførte han sin fjerde Mission i Skandinavien og virkede da som Præsident over Københavns Konference.

I Oktober 1905 blev han kaldet til at arbejde som speciel Missionær mellem den skandinaviske Befolkning i Utah og ordineredes tillige til Højpræst.

Aaret 1906 blev han beskikket til Medredaktør af »Bikuben«. Fra 29. April 1914 og indtil 7. November 1919 udførte Broder Christiansen sin til Dato sidste Mission hertil Norden som Præsident over den skandinaviske Mission. Han var i denne Periode en flittig Skribent i »Skandinaviens Stjerne«, og hans mange Artikler bærer Præg af den store Alvor og dybe Interesse for Herrens Sag.

Vi citerer følgende Uddrag fra en af hans mange gode Artikler, der illustrerer hans Veltalenhed og gode Tanker:

»I Skovens mægtige Kroner og Lundens grønne Krat lyder de kvidrende Fugles liflige Sang fra den tidlige Morgenstund, indtil Naturen minder dem om at sætte sig til Hvile paa Træernes Grene. I den Fattiges lille Stue saavel som i Millionærens Palads fryder man sig ved den yndige Roses fine Duft, medens Øjet beundrer den i sin Skonhed og Pragt. Ja, det er altsammen skont og herligt; det er himmelsk; thi det er den unge Natur, der ligesom taler til os og fryder vort Sind; thi alt staar rent og uskyldigt, som det er udgaaet fra Skaberens Haand, og alt er vidunderligt ypperligt.

Ren og uskyldig som en Engel holdt Mennesket saaledes sit Indtog her i Jordedalen, og med moderlig Omhu blev det plejet af kærlige Hænder i Barndommens Uskyldsaar, og lig

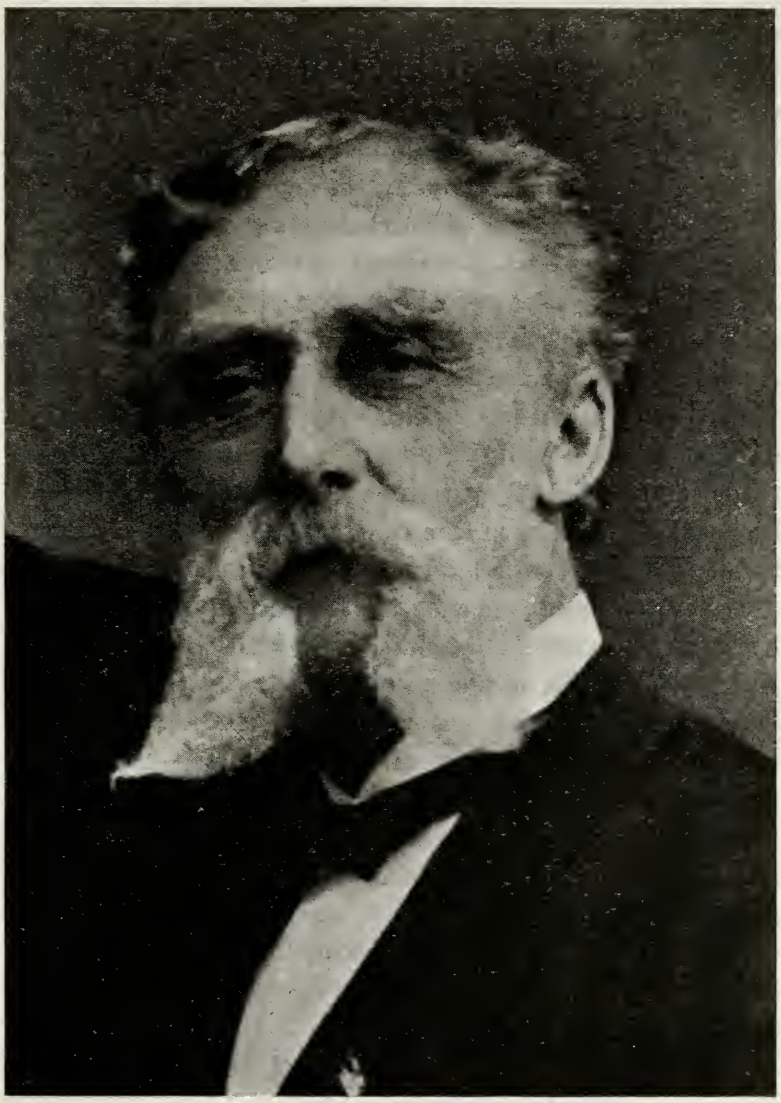

HANS J. CHRISTIANSEN.

en lille Engel bevægede man sig omkring i den lille tarvelige Stue i Barndomshjemmet, medens Moders og Faders aarvaagne Øjne fulgte vor vaklende Bevægelse.

Unge Broder og unge Soster! Saadan var Du, da Du i din spæde Barndoms Uskyldsaar trampede paa din Moders Skod. Saadan staar Du indpræget i dine kære Forældres Erindring, der folte sig lykkelige og fuld af Glæde i din Nærhed.

»Vogt mine Lam,« sagde Kristus efter sin Opstandelse til Apostelen Peter, og som Herrens udsendte og bemyndigede Tjenere véd vi, at det er en Part af vor Mission at værne Kirkens Medlemmer mod vor Saligheds Fjendes Angreb, hvad enten han kommer som en brolende Love eller i Lysets Engels Skikkelse; og med Guds Hjælp ønsker vi at værne om saavel de unge som de ældre, og advare dem imod Synd og Overtrædelse af Guds Bud og Love; og samtidig onsker vi selv at leve saaledes, at hver af os med en god Samvittighed kan sige til alle: »Kommer og folger mig, som jeg folger Kristus.«

Da er det tilvisse velbehageligt for Herren. Erindrer stedse, kære unge Soskende, at af alt, som Gud har skabt, er Mennesket Skabelsens Pryd, idet vi er skabt i hans Billede og efter hans Lignelse, og hvis vi ærer Gud ved at holde hans Bud, da ærer vi i Virkeligheden os selv og gor os derved værdige til det evige Livs Velsignelser.«

Broder Christiansen har paa sine mange Missioner vundet sig en usædvanlig stor Vennekreds, af hvilken han aldrig vil glemmes. Hans gode Hjerte gav sig Udslag paa saa mange Maader, og alle elskede at hore hans klare Stemme, saavel i Tale som i Sang.

Se i Kampen bindes Sejerskroner,
som Dig venter efter Stridens Larm.
Jord og Himmel sig en Gang forsoner,
og Du hviler ved din Frelsers Barm.

DEN CELESTIALE LOV.

Af Ældste *Melvin J. Ballard* af de Tolvs Raad.

Hvorfor er det nodvendigt at opfylde alle de Forpligtelser, Jesus Kristus har paalagt os, og paa den Maade, han har foreskrevet, for at opnaa den hojeste eller celestiale Herlighed?

Hvorfor er det ikke tilstrækkeligt simpelthen at gore, hvad man synes er rigtigt, vælge de Principper ud af Evangeliet, som man synes, man kan praktisere, og saa give sig til at forvente denne store Belonning?

Hvis man var Ejer af et Gods, og nogen skulde arve det, vilde man naturligvis have Ret til selv at formulere sit Testamente og den Maade og under de Former, paa hvilke man onskede, at det skulde gaa i Arv.

Nu er der saaledes kun een Maade at opnaa Godset paa, og det er ved strengt at opfylde de Betingelser, Testamentet kræver opfyldt, og det paa lovlig Vis. En delvis Opfyldelse af Betingelserne vil ikke kunde gore det, og derfor siger Jacob, at enhver, der holder hele den ovrige Lov, men overtræder paa et eneste Punkt, er skyldig i Overtrædelse af dem alle.

Dersom ti særskilte Ting var nodvendige for at frembringe elektrisk Lys, og man havde ordnet de ni af dem, men overset den tiende, som f. Eks. var at forbinde Lampen, saa vilde der intet Lys fremkomme, og det vilde være, som om man slet intet havde udrettet. Naturligvis er man saa meget nærmere ved at faa Lys end de, der intet har foretaget; men man maa udfore den tiende Ting, forend man faar Lys.

Saaledes er det med Evangeliets Velsignelser. De opnaas kun ved i dette eller det folgende Liv at opfylde alle Evangeliets Krav.

Og det Testamente, Kristus har efterladt sig, maa opfyldes, og opfyldes paa en lovlig Maade. Vi maa finde nogen, der er rettelig autoriseret til at administrere Kristi Bestemmelser for os. Nu er Verdens ulykkelige Stilling imidlertid den, at den

hverken kender alle Bestemmelserne eller har Autoritet til at administrere dem.

Den kristne Verdens nuværende forvirrede Forhold er Bevis for, at den ikke forstaar Bestemmelserne, og den Kendsgerning, at mange af de Gaver og Velsignelser, der skulde komme i dette Liv til dem, der adlyder, dog er udeblevne, er Bevis paa, at Bestemmelserne ikke er blevet opfyldt paa rigtig Maade og følgelig ikke er blevet anerkendt.

Hvorfor er Verden ikke i Besiddelse af alle Kristi Bestemmelser? Fordi kun et Brudstykke af, hvad han har sagt, er blevet skrevet, og det, som er blevet skrevet, er saa delt og usammenhængende, at det ikke forstaas. Hvorfor blev det ikke skrevet? De havde ikke de Midler til at tage ordret Rapport, som vi har. Og mange af Beretningerne om, hvad Kristus sagde, blev først nedskrevet efter fyrretyve Aars Forløb. Hvor meget kan vi erindre af det, som vi hørte for fyrretyve Aar siden!

I Løbet af tre Aar holdt Kristus uden Tvivl Hundreder af Taler. Og dog er alt, hvad vi har af hans Taler, kostbart som det er, kun omkring sytten Sider af Biblen, hvilket kan læses paa fem Kvarter. Det er da intet Under, at Kirkerne er uenige om Bestemmelserne. Hvem kan tilføje, hvad der mangler? Den oprindelige Skaber af Bestemmelserne maa klargøre dem — og indtil han gør det, vil Forvirringen vedvare.

Jesus Kristus har aabnet Dødens og Gravens Porte for os og har tilbudt at genrejse vore Legemer i det Hinsidige — paa visse Betingelser. Hvis vi opfylder alle disse Betingelser, skal vi modtage et celestialt Legeme, og hvis vi kun opfylder en Del af dem, skal vi modtage et terrestialt eller et telestialt Legeme.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Erklæring er den, at Kristi Lovs Bestemmelser er blevet gengivet til Jorden og klargjorte; det, som manglede, er blevet genoprettet.

Jesus Kristus har besøgt Jorden og sendt Sendebud til at tale om den nu fuldkomne Lov. Retten til at administrere Lo-

ven er bleven gengivet. De, der følger og lyder dette, modtager de Velsignelser, der er lovet dette Livs Troende, og en sikker Forvisning om, at de skal arve de evige Velsignelser i den kommende Verden.

HELBREDELSES-GAVEN.

Uddrag af en Tale af Præs. *Charles W. Penrose.*

Herren har givet os en Ordinance til Helbredelse af Syge. Apostlen Jacob fortæller os om denne; det er den samme Ordinance, som udfortes i den oprindelige kristne Kirke, ligesom i Sandhed alt er en Fortsættelse fra den Tid. Hvad vi har modtaget er det gamle Evangelium, der bringer alle Ordinancerne, Gaverne, Velsignelserne og Myndigheden med sig. Vi er den Dag i Dag i Besiddelse af alle disse Velsignelser, og de kommer til os gennem »*Troens Bøn*«. Dette er, hvad Jacob har lært os om denne Sag; han har lært os Værdien af *saavel gode Gerninger*, som Tro. Og han skrev saaledes: »Dersom nogen er syg iblandt Eder, da lad ham kalde Kirkens Ældster til sig, og lad dem bede for ham og salve ham med Olje i Herrens Navn. Og *Troens Bøn* skal frelse den Syge, og Herren skal oprejse ham, og dersom han har begaaet Synder, da skal de tilgives ham.«

Barmhjertighedens, Godhedens og Kærlighedens Princip fremkommer ved den Syges Helbredelse.

Vi maa erindre, at det ikke altid er paa Grund af en særlig Kraft eller Gave, at den Syge bliver helbredet, men det er *Troens Bøn*, der oprejser den Syge, og det er ved *Guds* og ikke *Menneskets* Kraft, at han bliver helbredet. Søg ikke efter Mennesker, der kan helbrede. Herren er den store Læge. I hans Haand ligger Menneskenes Børns og Nationernes Skæbne, og alle Ting vil før eller siden aabenbare sig at henhøre til ham. Det er ikke en særlig, menneskelig Egenskab eller Gave, men *Troens Bøn i Forening med Guds Kraft* gennem hans bemyn-

digede Tjenere. Stundom er det os ikke muligt at salve de Syge. Det er ikke en *Befaling* til os, men en Skik og en Velsignelse, som var i den oprindelige Kirke, og det er en *god Skik.*

Herren har lovet os, at naar vi følger denne Skik, da skal vi blive helbredet, *hvis vi har Tro.*

Sæt nu, at den Syge ikke har Tro nok til at blive helbredet ved Haandspaalæggelse, eller sæt, at de Ældster, der skal udfore Salvelsen og Haandspaalæggelsen, paa den Tid, hvor de skal udfore den, ikke har nogen Tro til, at Velsignelsen skal komme til den Syge! Hvad saa?

Undertiden dor den Syge imellem Hænderne paa de dygtigste Læger. Dette kan vi kun vente os. Alle Mennesker skal do.

Ofte modtager vi paa Kirkekontoret Forespørgsler fra vore Brodre om, hvad de skal gore, naar de ingen Olje har.

Der *befales ikke* at bruge Olje, men vi bruger Olje, der er indviet til dette særlige Formaal. Det er ikke absolut nodvendigt, men ingen har noget imod det, og dersom I vil, mine Brodre i Præstedommet, saa benyt kun indviet Olje enten indvendig eller udvendig; men vi maa ikke indpode den Idé, at der ligger en særlig Kraft just i Oljen eller Ordinancen som Helhed.

Det er ved *Troens Kraft,* vi skal overvinde Sygdommen, dersom vi overvinder den. *Troen* er Jesu Kristi Evangeliums forste og mest bydende Princip. Saaledes maa I, mine Brødre i Præstedommet, naar I administrerer for de Syge, ikke føle, at der er tillagt *Eder* en særlig Kraft eller Herlighed. Det er ved Troens Kraft paa den ene Side og Guds Kraft paa den anden Side, ved disse to Principper i Forening, at de Syge helbredes. Gud og Sonnen og Helligaanden tilkommer al Æren og Herligheden!

PRÆS. ANTHON H. LUND ER DØD.

Vi har modtaget den sørgelige Meddelelse, at Anthon H. Lund, Præsident Grants første Raadgiver, af hvem vi bragte en Levnedsskildring i sidste Nummer af »Skandinaviens Stjerne«, er afgaaet ved Døden den 3. ds. i Salt Lake City. Præsident Lunds Bortgang er et stort Tab for Kirken.

Ære være hans Minde!

FORAARSKONFERENCERNE I NORGE

vil blive afholdt følgende Dage:

I Bergen den 9., 10. og 11. April.
I Trondhjem den 16., 17. og 18. April.
I Kristiania den 23., 24. og 25. April.

Aug. S. Schou,
Præsident for den norske Mission.

FORAARSKONFERENCERNE I DANMARK

vil blive afholdt følgende Dage:

Aalborg den 9., 10. og 11. April.
Aarhus den 16., 17. og 18. April.
Kobenhavn den 22., 23., 24. og 25. April.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældste Thorlief Jacobsen, Weston Idaho, ankom hertil den 21. Februar og er beskikket til at virke i Aarhus Konference.

Ældste John H. Jorgensen, Huntsville, ankom den 8. Marts og er beskikket til at arbejde i Aalborg Konference.

ALTRUISME OG EGOISME.

Ved den første Opstaaen af et Væsen i den jordiske Tilværelse — hvadenten det er et lavtstaaende Dyr eller et Menneske — er dette Væsens første Handling absolut og udelukkende egoistisk. Den i Begyndelsen rent mekaniske, siden fuldt bevidste Selvopholdelsesdrift, der faar Barnet til f. Eks. at søge Moderens Bryst, er ganske og aldeles selvisk, og Mennesket er paa dette Stadium overhovedet ikke naaet saa vidt, at det bevidst kan udføre nogen Handling til Gavn for andre end sig selv.

Det næste Stadium i Udviklingen er det, hvor det gaar op for dette Væsen, dels at det skylder en anden eller nogle andre Taknemmelighed for et eller andet, som disse har bibragt Individet, dels at det har direkte eller indirekte Fordel af at ofre sig mere eller mindre for andre. Disse to Følelser blander sig sammen, og mange forskellige Forhold, maaske Kampen for Tilværelsen, virker afgørende paa, om den ene eller den anden skal tage Overhaand.

I det tredje Stadium har Individet taget Stilling til disse to Følelser og ladet Egoismen forsvinde i det højtudviklede Menneskes udprægede Altruisme, og denne ophøjede Følelse har det da udvidet til at omfatte det Samfund, hvori det er sat, ja endog hævet den til at blive, hvad Professor Høffding kalder en kosmisk Livsfølelse.

Denne er i Virkeligheden Kærnen i al religiøs Følelse, thi den opstaar ved Erkendelsen af den dybe Sammenhæng i alle Ting i Naturen. Den ser, at alt legemligt og aandeligt, hver Nervefiber, hver mikroskopisk Celle, hver eneste Evne, alle Rummets vandrende Kloder, alle de mægtige Verdenssystemer, saavel de, der er udenfor vore Observatoriers Rækkevidde, som de, vi kan iagttage med blotte Øjne i denne ode Del af Universet, har Hensigt, og Hensigten er det Heles stadige Fremskridt.

Den, der er opfyldt af en saadan kosmisk Livsfølelse, maa

logisk se sig selv som en lille, men uundværlig Tak i et umaadeligt Maskineris mindste Hjul. Derved opstaar et vist Samarbejde mellem Individet og Samfundet, Samfundet og Solsystemet, Solsystemet og Universet.

Altruismen har altsaa i sig een Del ren umiddelbar Egoisme og flere Dele Sympati, og det er Altruismen, der opbygger Samfund, ligesom det ogsaa er den, der udklækker al sand Kunst; thi endnu har ingen Kunstner skabt et Kunstværk for sig selv alene, men det er netop en ædel Glæde over at kunne bidrage til *de manges* Kunstnydelse, der driver Kunsten fremad. Altruismen er en ideel Følelse, og den vil ifølge den evige Udvikling efterhaanden sejre. Egoismen repræsenterer det laveste Stadium, Altruismen det højeste.

Menneskets naturlige Udvikling gaar derfor henimod Altruismen, men Tilværelseskampen kan øve et saadant Tryk, at det for kortere eller længere Tid tvinges ud af sin naturlige Udviklingsbane. I ethvert Menneske er nedlagt en oprindelig Bevidsthed om og Glæde ved, hvad der er godt, og en oprindelig Bevidsthed om, hvad der er ondt. Det Gode er *i det mindste ikke skadeligt for nogen, i det højeste gavnligt for alle.* Det Gode er altsaa et Ideal, og Kampen for Tilværelsen en Kamp for Idealer.

Hvad lærer Lærdommens og Pagtens Bog os om det Gode og det Onde?

I 93. Kap. staar der: »Lys og Sandhed skyr det Onde . . . . Det Onde borttager Lyset og Sandheden fra Menneskenes Børn . . . .«

Hvorledes ser vi da, om Altruismen er i Sandhedens Aand og af det Gode?

Vi lader atter Pagtens Bog svare: »Sandhedens Aand er af Gud. Jeg er Sandhedens Aand, og Johannes vidnede om mig, sigende: Han annammede en Fylde af Sandhed, ja af al Sandhed, og ingen annammer en Fylde, uden han holder hans Bud. *Den, der holder hans Bud, annammer Sandhed og Lys,* indtil han bliver herliggjort i Sandhed og véd alt.«

Da nu Kristi Bud lyder: »Du skal elske din Næste som Dig selv«, nærmere defineret saaledes: »Gor mod andre, hvad Du onsker, andre skal gore mod Dig«, ser vi, at Egoismen ikke er en Fylde af Sandhedens Aand.

Den Folelse, der fik Gud til at give sin Forstefødte, sin Elskelige, hen for Verdens Frelses Skyld, den Folelse, der besjælede Profeten Joseph Smith, idet han indviede sit Liv til Guds Sag og Evangeliets Forkyndelse, denne hellige og ædle Folelse var netop *Altruismen.*

Denne Folelse er det, der burde bibringes Bornene fra de er smaa, baade i Hjemmet og i Skolen, at Guddomsværket stadig maa skride fremad, thi der staar skrevet: »Men jeg har befalet Eder at opdrage Eders Børn i Lys og i Sandhed.«

Einar Kiær.

HELBREDELSE VED BØN.

Fra »Aftenposten«.

Iblandt de Gaver, som fulgte Kristenlivet i den forste Menighed, var ogsaa Helbredelse ved Bon og Haandspaalæggelse. Jesus havde selv, for han fo'r til Himmels, tilsagt sine Disciple, at de skulde gore saadanne Gerninger, som han havde gjort, og iblandt disse Gerninger var jo de fornemste, som han havde ovet, medens han vandrede her nede, at helbrede syge og lidende Mennesker. Vistnok var alle disse Gerninger Billeder paa det aandelige, og saaledes betragter vi dem jo i Almindelighed; endvidere var de Profetier om, hvorledes han en Gang i sit Herlighedsrige vil afskaffe al Sygdom og Lidelse og gore alting godt, som Synden har odelagt. Men det var dog ingenlunde den *eneste* Betydning af disse Helbredelsesundere. Det var sikkert ogsaa Herrens Mening at vise, hvad Troen paa Gud og Bonnen til ham formaar i Retning af at hjælpe Mennesker i deres legemlige Nod.

Af de Naadegaver, som var virksomme i den forste Menighed, er mange traadt tilbage i Nutidens Kristenliv. Det er ikke

rigtigt at sige, at de er forsvundne, thi »endnu er Guds Aand saa rig, saa mægtig og miskundelig, som forste Pinsedagen«. Men dels er vor Tro ikke saa stærk og barnlig som de forste Kristnes, dels er det nu andre Naadegaver, der er traadt i Forgrunden, fordi Gud ser, at der trænges til dem. Men de er der alle i Menigheden, omend mange af dem er som Bækken, der en Tid lober over Jorden og saa atter skjuler sig under Jorden, for saa maaske atter en Gang igen at bryde frem. Og vi maa vel forstaa at vurdere Naadegaverne, ikke sætte dem hojest, som ikke fortjener denne Plads. Tro, Haab, Kærlighed og andre aandelige Naadegaver er alle Dage de storste, medens Paulus i 1. Kor. 12., 13. og 14. Kap. viser os, at saadanne, som mange sætter allerhojest i vore Dage, som Tungetale og lignende, slet ikke fortjener denne hoje Plads, men kun volder Forvirring, dersom de overvurderes.

Men nu dette at kunne helbrede Syge ved Haandspaalæggelse og Bon, hvorledes skal vi se paa det? Skal vi se at faa denne Naadegave draget frem og taget i Brug, eller skal vi lade den ligge ubrugt og agte den for intet værd? Vi skal sikkert drage den frem og bruge den. Herrens Broder Jacob skriver i sit Brev til de Kristne: »Er nogen iblandt Eder syg, han kalde Menighedens Ældste til sig, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrens Navn! Og Troens Bon skal frelse den Syge, og Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder, skulle de forlades ham.« Ved disse Ord maa bemærkes, at Olje i fordums Dage, da man ikke kendte Nutidens talrige Lægemidler, var et meget almindeligt Middel, som man anvendte til Sygehelbredelser. Det er ikke »Oljen«, som er det mærkelige her hos Jakob, men hvad der siges om »Troens Bon«. Det er en Anvisning, som her gives til at forbinde det Lægemiddel, man bruger, med *Bøn.*

Og det er nu desværre altfor ofte glemt, at *Bønnen* er et velsignet Middel til Helbredelse. Man bliver syg, lader Lægen hente og bruger hans Lægemiddel. Og det vilde være meget urigtigt, om man ikke gjorde det. »Ær en Læge med hans til-

borlige Ære,« siger Sirach, »thi Herren har ogsaa skabt ham« (Sir. 38, 1.). Herren har lagt Lægedom i Urterne og andre Midler og anvist os at bruge dem. Men under alt dette maa vi ikke glemme, at Udfaldet staar i Herrens Haand. Derfor er Bønnen til Gud et Hovedmiddel i enhver Sygdom, ja, i Grunden det vigtigste, og det kan stundom hjælpe uden noget andet.

Det var dette Lægemiddel, som de første Kristne brugte langt flittigere end vi, og som Kristne i Amerika i vore Dage har begyndt at bruge ret hyppigt igen, idet de lægger Hænderne paa de Syge og beder om Helbredelse for dem. Ogsaa Præsten Blumhardt i Bad Boll og Samuel Zeller i Männedorf har anvendt Bønnen og Haandspaalæggelsen som Helbredelsesmiddel.

Og naar vi tror, at dette Middel kan hjælpe, da tror vi naturligvis ikke, at *enhver*, der bliver bedt saaledes for, bliver helbredet. Thi det kan jo være, at Guds Vilje er en anden. Men vist er det, at Bøn i Sygdomstilfælde vil tilfore den Syge baade en aandelig og legemlig Hjælp, som han ikke vilde faa, dersom han blot brugte menneskelige Lægemidler.

Th. E.

TOBAK OG ERNÆRING.

Fra »Frisk Luft«.

Medens i Almindelighed den Anskuelse er udbredt mellem Folk, at Tobaksnydelsen befordrer Fordojelsen, beviser de Undersøgelser, som er anstillede af Hofraad, Dr. med. Friedrich Crämer, Professor ved Universitetet i München, det absolut modsatte.

Hans Forsog viser, hvorledes Mavesaften ved Tilsætning af fortyndet Tobakssaft eller ved Tilsætning af Vand, hvori er nedblæst Tobaksrog, virker meget langsommere oplosende end uden disse Tilsætninger — altsaa i rent Vand, ren Luft o. s. v.

Iovrigt har Hofraad Crämer ogsaa fastslaaet, at ved 354 Tilfælde af Mave- og Tarmsygdomme befandt sig 80 Tilfælde,

som kunde henføres til Nikotinbrug, endvidere 87 Tilfælde med Nikotin og Alkohol, 72 med Nikotin, Te og Kaffe, 22 med Nikotin, Kaffe og Alkohol. Det er tilsammen 261 Nikotintilfælde imod 93 Tilfælde uden Nikotinbrug.

Ved Krigsakademiet i St. Petersborg lider, ifølge Dr. Bochardy, af 100 Rygere 12 af Forstyrrelser i Fordøjelsesorganerne.

Efter Dr. Yunkau (»Naturarzt« 1893) led af omkring 200 stærke Rygere ca. 150 af Halsbrynde, og 132 af Formindskelse af Sultfølelsen, hvilket uden Tvivl maa henregnes til en Sygelighedstilstand.

Men de mest omfattende Talangivelser har maaske den tyske Sundhedsstyrelse nedlagt i det store Værk over »Bysygekassen for Leipzig og Omegn« (Reichs-Statistiken Amt 1910).

Derudfra finder man, at blandt 1000 forsikringspligtige mandlige Medlemmer fordeler Dødsfald fra Sygdomme i Fordojelsesorganerne sig saaledes: blandt Bagere 0,10, Typografer 0,30, Brondarbejdere 0,54, Ølbryggere 1,18, men hos Tobaksarbejdere 1,94.

Heraf fremgaar utvivlsomt Tobaksbrugens Skadelighed for Udnyttelsen af de vore Legemer tilforte Næringsstoffer.

Men endvidere maa man, særlig i vor Tid, med Eftertryk henvise til, at gennem Tobaksdyrkningen bliver store Flader af frugtbart Land, hvorpaa kunde dyrkes Korn, Frugt, Grontsager, Olieplanter o. s. v., baandlagte til unyttig Brug, saaledes at Næringsmiddelmængden i et tobaksdyrkende Land bliver betydelig nedsat.

Paa de 12.700 Hk. Land, som i 1916 i Tyskland var beplantede med Tobak, kunde man t. Eks. have kunnet oprettet 420.000 Kolonihaver, hver paa 300 m².

Eller paa en anden Maade: Af de 5600 Centner Bonner, som antagelig kunde frembringes paa dette Areal, havde hver eneste tysk Indvaaner kunnet erholde 8,6 Pd. eller hver Familie paa 5 Medlemmer 43 Pd. af dette værdifulde Næringsmiddel.

Af det i Østrig-Ungarn (i Begyndelsen af Krigen) til Tobaksavl anvendte Areal havde man kunnet erholde 17 Mill. Centner Ærter eller 28 Mill. Centner Bonner eller 64 Mill. Centner Selleri.

Og man turde vel tro, at Folkeernæringen og Folkesundheden har været bedre stillet, om man, i Stedet for den store Mængde Tobak fra Udlandet, havde indfort noget mere Plantefedt, Sydfrugt o. s. v.

Og i højeste Grad beklageligt er det, naar f. Eks. det, med overordentlige Ernæringsvanskeligheder kæmpende, Land Sachsen fra 1917 til 1918 har forøget Tallet af Tobaksdyrkere fra 44 til 4959 og det med Tobak beplantede Areal fra 429 til 74.073 m².

Tobak er i enhver Retning en Fjende af god Ernæring.

Rich. Brettschneider.

(Oversat ved M. R.)

DØDSFALD.

Kirsten Christensen, Odense, afgik ved Døden den 15. Januar og blev begravet den 22. Januar under stor Deltagelse af Slægt og Venner. Ældste Hans Chr. Hansen holdt i Anledningen en passende Tale samt indviede Graven. Afdode er fodt den 27. Juli 1846 i Østrup, Odense Amt, og annammede Evangeliet den 25. April 1895. Hun dode som en trofast Sidste Dages Hellig.

INDHOLD:

Hans J. Christiansen	85	Ankomst og Beskikkelse	93
Den celestiale Lov	89	Altruisme og Egoisme	94
Helbredelses-Gaven	91	Helbredelse ved Bøn	96
Præs. Anthon H. Lund er død	93	Tobak og Ernæring	98
Foraarskonferenc. i Norge	93	Dødsfald	100
Foraarskonferenc. i Danmark	93		

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).